

רפול נעץ סכין בגב השלום - ובגין וייצמן נתנו לו גיבוי

הגנרל שנה גאולה כנה

מאת אורי אבנרי

ההשקפה הפוליטית שאותה הוא מתכוון להביש על ראשו של צה"ל, יחד עם הכומתה.

מבין דבריו בראיון הטלוויזיה מזדקרים ארבעה עיקרים:

● מטרת הערבים היתה ונשארה — השמדת ישראל.

אין זו חוות-דעת צבאית. אין זו גם חוות-דעת פוליטית — ולוא רק מפני שרפול אינו יודע על מה הוא שח. מומחיותו בנושא זה היא מתחת לאפס.

זהו עיקר של אמונה, שאינו טעון שום בחינה רצינולית ואובייקטיבית, מפני שהוא שייך כליכולו לרבדים הפרימיטיביים של השקפת-עולם לאומנית-דתנית («העולם כור לו גגדנו, אבל לנו לא איכפת...»)

● הערבים אינם מבקשים להשמיד את ישראל רק בדרך הימלחמה, אלא גם בדרך אחרת.

כל ילד מבין כי הכוונה היא ליוזמת הנשיא אליסאדאט, המוגדרת כאן כמוזימה שנית להכחדת ישראל. כך מתגברת הי לאומנות הישראלית על סכנת השלום, שר איימה עליה מאז הביקור ההיסטורי בי ירושלים. ה"סכנה" טמונה בכך שבמיס גרת שלום תיאלץ ישראל להחזיר את ה- שטחים הכבושים.

● ישראל אינה יכולה להגן על עצמה בלי יהודה, שומרון ורמת הגולן, וגם עניין הציונות אינו תלוי בצורת ההסכם שיהיה עם מצריים.

כאן יוצא המרצע מן השק. שני העיקרים הראשונים אינם אלא הכנה לעיקר שלישי זה.

פירושו, פשוטו כמשמעו: תביעה להתר זקת השטחים הכבושים לצמיתות. זהו הי סיפוחים הישן-נושן, בגילגולו הקיצוני בי יותר, באמתלה ביטחונית.

אם יכול היה מישור להתפתח למחשבה שאולי בכל זאת היתה הכוונה לחוות-דעת צבאית-מיקצועית בלבד, בא העיקר הי רביעי, ומפריך הנחה זו לחלוטין. זהו עיקר אידיאולוגי מובהק, חדי-שמעי:

● ההתיישבות ביהודה ובי שומרון אינה התנחלות — עם יש ראל עזיה עד ארמתו.

נראה כי רפול אינו מצוי יותר במסתר השפה העברית מאשר בעמית-ערב. מ בחינה לשונית, אין למישפט זה כל מש מעות, אם «עם ישראל עולה על אדמתו» (המשך בעמוד 90)

יריית-החסד, אמר בעלי-שיחיו הי ערבי.

יריית החסד היא הירייה שבה משחרר הורה מיסוריה חיה פצועה, ששוב אין תיקוה לחייה.

אבל העניין של וייצמן חבור עוד יותר, הוסף הערבי, "על וייצמן נכנתה שארית התיקנות של מצריים. הוא הוצג בעיני העולם הערבי כאיש שיביא את השלום, על אפו ועל חמתו שד בגין. והנה הוא התייצב מאחרי דבריו שד הי גנרל!"

הסברתי את תוכן דבריו של וייצמן, שהתייחס רק לצד הצבאי המיקצועי של דברי רפול. בעלי-שיחיו סתם את הגולל על טיעון זה בארבע מילים נוספות: "מי יבין זאת בקאהיר?"

ארבעה עיקרי אמונה

מ וכן שדבריו רפול לא היו חוות-דעת מיקצועית, וכל נסיון להציגם כאילו היו כאלה הוא אווילי. הרמטכ"ל של ממשלת בגין היש מיע הודעה פוליטית מובהקת. לא זו בלבד שהציג את עצמו כגנרל פוליטי, אלא שגם הנדיר את מהות

כפארים הם דמו לאסון. בעלי-שיחיו הערבי ניתח את הדברים בי הגיון פשוט:

יוזמת-השלום של הנשיא אנוור אליסאדאט מוטלת על הארץ הי מפרפרת. ממשלת ישראל הנחיתה עליה מהלומות קטלניות.

מסביב יושבים על העצים העיטים של חזית-הסירוב הערבית, כשהם מוכנים לק- רוע את הגופה לגזרים ברוע שתפסיק לג- סוס.

כדי להחזיק את הגופה בחיים נאחו אל- סאדאט בכל סימן מעודד של שינוי בי ישראל. כל התבטאות ישראלית, כל הוי דעה שיש בה שמץ של תיקוה לשינוי, מתפרסמת בקאהיר בתרועה גדולה, ואילו כל התבטאות הפוכה וזכה בהבלטה דר- מתית בדמשק, בבגדאד ובבירות האחרות. המצב הכללי רע, רע מאד לאליסאדאט. האפו אל-אסד הסורי כבר תבע ממנו לי- הודות בפומבי שיוזמתו נכשלה, כתנאי לקבלתו בחורה למישפחה הערבית, בי וועידת-פיסגה ערבית חדשה. אליסאדאט חוזר השכם והערב, בעקשנות של יאוש, על טענתו כי היוזמה לא מתה, שיש עדיין תיקוה. המוני העולם הערבי מתייחסים לדבריו בספקנות גוברת והולכת. והנה בא הגנרל רפאל איתן והכריז מה שהכריז. "הוא ירה ביוזמת סאדאט את

ק נית את גיליון ההראלד טריבון בקיוסק בשדרת סנטר-רמין, ונכנסתי למונית כדי להיפגש עם אישיות ערבית, שנודמנה לפאריס. בדרך פתחתי את הי עיתון. מן העמוד הראשון קפצה תמונתו של "גנרל רפאל איתן", ולידה הסיפור על הראיון המפורסם שלו בטלוויזיה. הי עיתון גם הביא את דברי-ההגנה עליו מפי עור וייצמן, ואת התגובות השליליות של לובה אליאב ויוסי שריד.

כאשר הגעתי לקפה, שבו היתה הפגישה אמורה להתקיים, מצאתי שם את בר- שיחי הערבי, כשאותו גליון של העיתון מונח לפניו.

הוא פתח את השיחה כשאלה של ארבע מילים: "האם האיש הזה ממורף?"

הסברתי לו את האופי המיוחד של הי גנרל, שנבחר על-ידי ממשלת בגין להיות הרמטכ"ל שלה.

"אבל מה עם וייצמן?" תמה הי איש. "מדוע הוא מנן ערו?"

מכת חסד

ה ערכת מאורע תלוייה לא מעט בי מקום שבו מצוי המערך. דבריו של רפול ותגובתו של וייצמן נראו בארץ כי תקלה חמורה.